

Sygn. akt II K. 228/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2022 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Leszek Osiński

Protokolant: starszy sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. ---

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2021 roku, 24 maja 2022 roku, 15 lipca 2022 roku

sprawy **T. D.**

syn J. i G. z domu M.

urodz. (...) w L.

oskarżonego o to, że: w dniu 7 października 2020 roku w miejscowości P., gm. G. (...), pow. g. (...), woj. (...)- (...), nieumyślnie naruszył zasadny bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), poruszając się drogą wojewódzką nr (...) w kierunku G.(...), na terenie niezabudowanym z obowiązującą dopuszczalną prędkością 90 km/h poruszał się z nadmierną prędkości na tym odcinku drogi około 120 km/h, nie upewniając się w szczególności czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia komukolwiek ruchu podjął manewr wyprzedzania poruszających się w tym samym kierunku pojazdów, w miejscu gdzie manewr ten łączył się z przekroczeniem podwójnej linii ciągłej wyznaczającej oś jezdni, w sytuacji gdy nie było warunków do bezpiecznego zrealizowania tego manewru, w wyniku czego uderzył w jadący w tym samym kierunku samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...), którego kierujący P. K. nie zachował szczególnej ostrożności, podjął manewr skrętu w lewo we wjazd na stację paliw, będąc wyprzedzonym przez V. (...), którego nie zasłaniała żadna przeszkoda, mając możliwość bezpośrednio przed rozpoczęciem skrętu w lewo, dostrzeżenia nadjeżdżającego z tyłu samochodu V. (...) i zaniechania skrętu, a tym samym uniknięcia wypadku drogowego, skutkiem czego P. K. doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka przymózgowego w lewej okolicy czołowo-ciemieniowej, pourazowego krwawienia podpajęczynówkowego, złamania żeber od I do II po stronie lewej, śladowej odmy w szczycie płuca lewego oraz śladowej odmy śródpiersia, stłuczenia obu płuc, rany tłuczonej głowy okolic potylicy, otarcia naskórka i rany twarzy oraz naskórka tułowia, gdzie skutki doznanych urazów należy kwalifikować jako naruszenie czynności narządu ciała, tj. ośrodkowego układu nerwowego oraz ruchomości oddechowej klatki piersiowej na czas powyżej siedmiu dni

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego T. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 177 §1 kk i za to po zastosowaniu art. 37a § 1 kk na mocy art. 177 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

II. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. K. kwoty 1.500,00 (jednego tysiąca pięciuset) złotych;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200,00 (dwustu) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go 1/4 (jedną czwartą) części wydatków w kwocie 580,40 (pięciuset osiemdziesięciu złotych, czterdziestu groszy), w pozostałym zakresie obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 228/21	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
1. USTALENIE FAKTÓW			
0.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	T. D.	Art. 177 § 1 kk	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Spowodowanie wypadku drogowego przez oskarżonego T. D.	opinia pisemna oraz ustna biegłego W. A.	k. 89-98 k. 213-214	
zeznania pokrzywdzonego P. K.	k. 212-213		
zeznania świadka K. M.	k. 164v., k. 33v.-34		
zeznania świadka W. S.	k. 164v.-165, k. 36v.-37		
wyjaśnienia oskarżonego T. D.	k. 113-114		
Uprzednia niekaralność oskarżonego, dane osobopoznawcze, funkcjonowanie oskarżonego w środowisku rodzinnym	karta karna	k. 103	
dane osobopoznawcze	k. 117		
wywiad kuratora	k. 180		
Obrażenia odniesione przez pokrzywdzonego P. K.	opinia sądowo-lekarska	k. 52-54	
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.2.1.	T. D.	Art. 177 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Kwestionowanie prędkości pojazdu oskarżonego oraz sprawstwa wypadku drogowego	wyjaśnienia oskarżonego	k. 163v.-164	
Czynności podejmowane przez funkcjonariuszy policji na miejscu zdarzenia	zeznania świadka S. K.	k. 164-164v. k. 83v.	
zeznania świadka Ł. W.	k. 211		
1. Ocena DOWODÓW			
0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	opinia pisemna oraz ustna biegłego W. A.	Ustalenie przyczyn i przebiegu wypadku drogowego nastąpiło w głównej mierze na podstawie opinii pisemnej biegłego W. A.. Biegły w sposób jasny i wyczerpujący zrekonstruował przebieg zdarzenia w dniu 7 października 2020 roku. Wyjaśnił przy tym, na czym polegało naruszenie zasad ostrożności przez oskarżonego. Rozwinięcie tej części opinii nastąpiło podczas rozprawy głównej,	

kiedy to biegły w drodze opinii ustnej wyjaśnił wątpliwości zgłaszane przez obronę. Podkreślić w związku z tym należy, iż obrona nie doprowadziła do zakwestionowania głównych tez opinii, według której pojazd oskarżonego poruszał się z prędkością około 120 km/h, a więc zdecydowanie wyższą niż dopuszczalna na danym odcinku drogi (90 km/h). Biegły w opinii pisemnej bardzo drobiazgowo wskazał na proces opiniowania prowadzący do ustalenia prędkości pojazdu oskarżonego (k. 93v.-94v.). Ustaleń tych nie sposób zakwestionować.

Podobnie ma się rzecz jeśli chodzi o tezę opinii dotyczącą wyprzedzaniu grupy pojazdów, co wiązało się z przekroczeniem linii podwójnej ciągłej, dodatkowo w sytuacji braku warunków do bezpiecznego wykonania tego manewru. W tym miejscu biegły wskazał na sygnalizację skrętu w lewo przez pojazd pokrzywdzonego (k. 98v.). Ustalenie to jest z kolei zbieżne z depozycjami pokrzywdzonego, który wskazał, iż włączył kierunkowskaz (k. 212). Fakt ten potwierdził także świadek K. M. - kierowca pojazdu jadącego bezpośrednio za pojazdem pokrzywdzonego. Co istotne, świadek K.

		<p>M. wskazał, iż przed manewrem skrętu w lewo pokrzywdzony zaczął zwalniać, co stanowiło wyraźne wskazanie przygotowania do wykonania sygnalizowanego kierunkowskazem manewru (k. 34, k. 164v.). Przedstawiona argumentacja przekonuje, iż opinia koreluje z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Biegły sporządził opinię, uwzględniając całokształt materiału dowodowego w sprawie. Wnioski opinii są wyważone i obiektywne. Wskazują na naruszenia zasad ruchu drogowego po stronie oskarżonego. Dodać przy tym trzeba, iż biegły wskazuje również na nieprawidłowości w zachowaniu pokrzywdzonego. W tym zakresie sąd także podzielił przedstawione wnioski.</p>
<p>zeznania pokrzywdzonego P. K.</p>	<p>Pokrzywdzony wskazał na okoliczności poprzedzające zdarzenie. Wskazał na drogę jazdy swojego auta. Zaznaczył, iż sygnalizował kierunkowskazem zamiar skrętu w lewo. W tym zakresie jego zeznania zasługiwały na aprobatę. Zostały potwierdzone przez zeznania świadka K. M. oraz biegłego W. A..</p>	
<p>zeznania świadka K. M.</p>	<p>Charakter komplementarny do zeznań pokrzywdzonego mają zeznania świadka</p>	

K. M.. Świadek jechał swoim samochodem tuż za autem pokrzywdzonego. W jego relacji należy zaakcentować dwie niezmiernie ważne kwestie. Świadek wskazał wszak, iż przed manewrem skrętu w lewo pojazd pokrzywdzonego zwolnił. Świadek dodał także, że pojazd pokrzywdzonego miał włączony kierunkowskaz. Okoliczności te jednoznacznie wskazują na zamiar skrętu w lewo przez pojazd pokrzywdzonego. Dlatego też K. M. nie podejmował manewru wyprzedzania. Dostosował jazdę do panujących warunków drogowych. Tego nie uczynił zaś oskarżony, który mimo tych oczywistych wskazań, podjął manewr wyprzedzania grupy pojazdów z bardzo dużą prędkością, a do tego w miejscu, gdzie wiązało się to z przekroczeniem linii podwójnej ciągłej. Sąd uznał zeznania świadka za w pełni wiarygodne. Są one wyważone, stanowią efekt spostrzeżeń świadka, który obserwował przebieg zdarzenia. Brak podstaw, aby je zakwestionować.

zeznania świadka W. S.

Podobnie należy ocenić zeznania świadka W. S.. Świadek była pasażerem pojazdu prowadzonego przez K. M.. Jej relacja jest przy tym mniej jednoznaczna. Świadek

	<p>wskazała, iż nie pamięta kluczowych dla sprawy kwestii, nie potrafiła na przykład jednoznacznie odpowiedzieć, czy pokrzywdzony sygnalizował zamiar skrętu w lewo. W ocenie sądu zeznania tej treści wynikają z braku większego zainteresowania świadka sytuacją na drodze. W. S., będąc pasażerem, nie miała takiego obowiązku. Stąd też jej relacja nie dostarcza jednoznacznych odpowiedzi na kluczowe pytania. Przedstawione przez świadka okoliczności poprzedzające zdarzenie są natomiast spójne z zeznaniami świadka K. M.. Stąd należało uznać je za wiarygodne.</p>	
wyjaśnienia oskarżonego T. D.	<p>Na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie kwestionował wówczas ustaleń poczynionych przez organ dochodzenia. Wskazał na okoliczności zdarzenia, uznając swoje sprawstwo w sprawie. Stanowisko to uległo zmianie podczas rozprawy głównej, kiedy to oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd uznał pierwsze wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Zakwestionować w nich należy jedynie twierdzenia oskarżonego co do</p>	

	<p>prędkości poruszania się jego pojazdu (ok. 80 km/h). W sprawie ustalono wszak ponad wszelką wątpliwość, iż oskarżony prowadził pojazd ze zdecydowanie większą prędkością.</p>		
1.1.1	karta karna	Oskarżony nie był dotychczas karany, co ustalono na podstawie informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Ustalenie to nie stanowiło przedmiotu sporu.	
dane osobopoznawcze	<p>W sprawie ustalono także okoliczności składające się na obraz sytuacji życiowej oskarżonego. Oskarżony urodził się w (...) roku, jest kawalerem, bezdzietny, posiada wykształcenie zawodowe, bez majątku.</p>		
wywiad kuratora	<p>Ustalenia dotyczące sytuacji życiowej oskarżonego pogłębiono w drodze wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora sądowego. Oskarżony jest wychowankiem rodzinnego domu dziecka. T. D. cieszy się bardzo dobrą opinią opiekunów prawnych. Jego funkcjonowanie w środowisku rodzinnym i lokalnym nie budzi żadnych wątpliwości.</p>		
1.1.1	opinia sądowo-lekarska	Opis obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego w wyniku ocenianego zdarzenia oraz ich	

		<p>konsekwencje, zostały przedstawione w opinii sądowo-lekarskiej biegłego P. S.. Opinia ta jest jasna, wyczerpująca i jednoznaczna. Żadna ze stron jej nie kwestionowała. Sąd nie znalazł podstaw, aby ją zakwestionować.</p>	
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	wyjaśnienia oskarżonego	<p>Jak już wskazano powyżej, w trakcie rozprawy głównej oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zmienił w tym zakresie swoje stanowisko w sprawie. Nie potrafił wyjaśnić powodów tej zmiany. Obrona podniosła przy tym, iż kwestionuje prędkość pojazdu oskarżonego, ustaloną przez biegłego. Stanowisku temu nie towarzyszyły przy tym żadne rzeczowe argumenty. Ten kierunek obrony uznać należało za całkowicie chybiony. Wyjaśnienie zgłoszonej wątpliwości nastąpiło w drodze uzupełniającej, ustnej opinii biegłego W. A. podczas rozprawy</p>	

		<p>głównej. Wskazał on na sposób ustalenia prędkości pojazdu oskarżonego. Jego wywód w tym zakresie jest klarowny i nie nasuwa żadnych wątpliwości. Z tego też względu sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy głównej za niewiarygodne. Dodać trzeba, iż zamykały się one w formule nieprzyznania się do winy.</p>	
1.2.1	<p>zeznania świadka S. K.</p>	<p>Zeznania świadka mają charakter czysto sprawozdawczy. Dotyczą czynności podejmowanych na miejscu zdarzenia. Świadek S. K. jest funkcjonariuszem policji, wykonywał czynności oględzin miejsca zdarzenia oraz pojazdów uczestniczących w wypadku. Nie był natomiast świadkiem zdarzenia. Jego zeznania nie miały znaczenia w zakresie ustalenia przebiegu i przyczyn zdarzenia.</p>	
<p>zeznania świadka Ł. W.</p>	<p>Podobnie ma się rzecz z zeznaniami świadka Ł. W.. Obecny na miejscu policjant dokonał badania trzeźwości oskarżonego. T. D. był trzeźwy (k. 4). Ł. W. nie był natomiast świadkiem naocznym zdarzenia. Jego relacja nie miała wobec tego znaczenia dla dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.</p>		

1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	T. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Mając na uwadze przedstawiony powyżej materiał dowodowy, sąd uznał oskarżonego T. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 177 § 1 kk. Wskazać przy tym należy, iż w związku z zaistniałym zdarzeniem ustalono naruszenie przez oskarżonego zasad ruchu drogowego, które doprowadziły do uderzenia w pojazd pokrzywdzonego P. K.. Nie może budzić wątpliwości, iż oskarżony w momencie zdarzenia prowadził pojazd z prędkością około 120 km/h. Tym samym przekroczył dopuszczalną w tym miejscu prędkość o około 30 km/h. Jego zachowanie było brawurowe i niebezpieczne. Oskarżony z taką prędkością wyprzedzał grupę pojazdów. Nie zareagował na oczywiste oznaki</p>			

przygotowania jednego z pojazdów do manewru skrętu. Przypomnieć w tym miejscu trzeba po raz kolejny zeznania K. M., który wskazał, iż pokrzywdzony przed skrętem na teren stacji benzynowej zwolnił i włączył kierunkowskaz. Automatycznie oznaczało to też zwolnienie przez pojazd świadka K. M., który uważnie obserwował sytuację na drodze. Sytuację tę zlekceważył oskarżony. Dodatkowo, jego manewr wyprzedzania pojazdów poprzedzających nastąpił w miejscu, gdzie łączyło się to z przekroczeniem linii podwójnej ciągłej. W takich warunkach doszło do uderzenia w pojazd pokrzywdzonego. W wyniku tego uderzenia P. K. doznał obrażeń, które spowodowały u niego naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. Tak opisane zachowanie oskarżonego należało zakwalifikować jako spowodowanie wypadku drogowego, o znamionach wskazanych w art. 177 § 1 kk.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
T. D.	I	I	Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, sąd po zastosowaniu art. 37a § 1 kk na mocy art. 177 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk

wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych. przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 złotych. W przekonaniu sądu orzeczona kara - tak co do rodzaju, jak i wymiaru - jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Sąd miał na uwadze, iż oskarżony nie był dotychczas karany. Jest osobą młodą, której brak doświadczenia w prowadzeniu pojazdów mechanicznych. Jego zachowanie było brawurowe i niedostosowane do sytuacji panującej na drodze. To doprowadziło do powstania sytuacji zagrażającej życiu i zdrowiu pozostałych uczestników ruchu drogowego. Znamiennym jest, iż to właśnie oskarżony zdecydował się na wyprzedzenie grupy pojazdów, podczas kierowca jadący za pojazdem pokrzywdzonego prawidłowo zareagował na zwolnienie jego pojazdu i włączenie lewego kierunkowskazu. W tym stanie rzeczy sąd wykluczył możliwość warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego. Miał przy tym na uwadze także rozmiar obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego. Z drugiej strony sąd

			<p>podzielił stanowisko zawarte w opinii biegłego W. A. dotyczące przyczynienia się do wypadku przez pokrzywdzonego. To pozwoliło na orzeczenie najłagodniejszego rodzaju kary, tj. kary grzywny. Jej wymiar oddaje rozmiar wyrządzonego bezprawia. Wysokość stawki dziennej uwzględnia zaś sytuację materialną oskarżonego. Jak już wskazano, oskarżony jest osobą młodą. Znajduje się obecnie na etapie usamodzielniania po opuszczeniu rodzinnego domu dziecka. Próbuje znaleźć stałą pracę poza granicami kraju. W tym stanie rzeczy kwota 2.000 złotych nie jest zbyt łagodna. W przekonaniu sądu jest na tyle dolegliwa, aby stanowić skuteczną tamę przed popełnieniem przestępstwa w przyszłości. Spełni zatem cele z zakresu prewencji indywidualnej.</p>
T. D.	II	I	<p>Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono o obowiązku częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1.500 złotych. Na podstawie opisu obrażeń doznanych przez P. K. nie może budzić wątpliwości, iż wiązały się one z długotrwałym bólem, traumą i istotnymi ograniczeniami komfortu</p>

			życia. Krzywdy te należy w związku z tym choćby symbolicznie wynagrodzić. Zapłata kwoty 1500 złotych ma w tym wypadku charakter symboliczny, zwracając uwagę oskarżonego na cierpienia, jakich doznał pokrzywdzony.
1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
1.Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III	O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 627 kpk oraz art. 624		

§ 1 kpk, zasądzając od oskarżonego kwotę 200 złotych tytułem opłaty oraz obciążając go 1/4 wydatków w sprawie w kwocie 580,40 złotych. W pozostałym zakresie wydatkami obciążono Skarb Państwa. Rozstrzygnięcie w tym kształcie z jednej strony uwzględnia wynik procesu, w którym sprawstwo i wina oskarżonego zostały dowiedzione. Winien on zatem ponieść koszty procesu (art. 627 kpk). Z drugiej strony zaś uwzględnia sytuację materialną i zawodową oskarżonego. Jak już wskazano, oskarżony nie posiada żadnego majątku. Jest wychowankiem rodzinnego domu dziecka. Obecnie próbuje się usamodzielnić. Podjął pracę poza granicami kraju. Obciążenie go całością wydatków prowadziłoby do istotnego uszczerbku w jego utrzymaniu. To uzasadnia częściowe (w 3/4) obciążenie wydatkami Skarb Państwa.

1.Podpis